

jad on. Need sured preestrid, üllempiiskoppid ja piiskop-
pid ei mõistnud sel korral sest pühvast kirjast pea middagi
ja ei lastnud sepärrast ennast se wäggewa Lutherussele
liggigi. Need soli alnad ollid lahti, sest et wäga pallaw
sees olli, Luther rakis kange ja waljo eälega, nõnda et igga
sõna wäljas ulitsa peal kuulda olli, kos tuhanded ja tuh-
handed seisid treppide, aknate ja kattuste peal. Ni mõni
jäi selle üle tassa järrele mõtlema, mis Luther ütles, ja
ni mõni, kes paergo weel ta waenlane olli, löi nüid süd-
dames ennest tema pole, ja mõtles, et se assi kül nõnda
olli, kui tema sedda ütles. Agga kes julges ehk tohtis
lauša selle üle räkida? Sel teisel päwal astus Luther jälle
rigi ette ja kostis oma õppetusse eest. Need preestrid, kõi-
ge enamast se papsti kässotoja, nõudsid kangeste, et tema
oma sõna taggasi wõttaks ja elsumisses kidaks. Agga
Luther jäi kindlaste kui kaljo se tõe põhjandamisse peale
ja andis ennast troostsa süddamega Jumala warjo alla,
ea melega kõiki sedda odates ja wasto wõttes, mis Tema
temale sadaks. Waljuuste sõitlessid neimad tedda ja taht-
sid neimad teddakõikidid wait teha; agga tema ei and-
nud neile mistiwisi järrele, sepärrast, et se õigus tema
pool, ja se pümedus ja kurri nõu nende pool olli.
Sepärrast lõppetas tema oma kostmist siis nende sõna-
dega: „Olgo siis, et mind tunnistamistega pühvast
kirjast ehk muido selge ja lauša sõnadega wõidetakse,
ja näidetakse, et ma elsumud ollen; ei wõi ja ei tahha ma
muido mitte oma sõna taggasi wõtta, sest ei olle mitte õige

21
egga rahholik oma süddametunnistamisse wasto teha.
Siin seisn ma, ma ei wõi mitte teisiti, mind
aita Jumal! Amen.“ Nüid lasti tedda keisri sõna
peale jälle minema, koddo, ehk kül need papstiliffed
kangeste selle peale käisid, et tedda kohhe kinni panna
ja hukka mõista. Agga se keiser, ehk kül noor, olli
siiski kindel ja ütles: ma ollen temale oma sõna
andnud, et tema julgeste seia tulla ja siit jälle taggasi
minna wõib, sedda sõna miina pean, ja ma ei tahha
mitte sepärrast äbbi sisse sada. Nüid akkass Luther
taggasi reisima; agga jo paani ka keiser, kes papsti
pelgama akkass, 21 päwa pärrast ka rigi kohhut
tema peale ja tehti tedda nüid linno sarnasels,
sedda enam ei ferrik ei riik ei kaitsumud. Nüid kartis
Friedrich, et Lutherusse waenlassed tedda otsa teeksid
ja tema satts selle pärrast sallamahti paar teenrissid ratsa
Lutherussele järrele. Luther olli paergo just übbe illusa
allika jures puhkamas, se paiga peal, kos enne tema
wanemad ellasid, ja kos tema isse kui lapsok, ilm aima-
matta, mis päwi Jumal temale pärrast annab, ni mitto
ford mänginud olli. Akkatselt karrasid metsast ratsas-
mehhed kattetud näodegga wälja, wiisafid, ilma et seal
enam middagi aidanud olleks, Lutherust odbeje peale
ja kihhutasid temaga tullist nelja Jumal teab kuhho.
Nüid kaddus Luther ja kōit tema waenlassed ollid
rõõmsjad, et tema jo otsas olli. Agga need ratsas-
mehhed wiisid tedda oma kurfürsti tallitamisse järrele